

Ho sabeu?

Mario Cugat

President de FATEC

Sabeu què és l'atenció a la dependència? És la cobertura de les necessitats diferents que té tota persona que ja no es pot valer per si mateixa, en tot o en part. És que aquesta persona, tingui l'edat que tingui, en funció del seu grau de dependència, d'immobilitat parcial o total, d'incapacitat mental o física, etc. rebi l'atenció sociosanitària i l'ajut que necessiti per tal de poder tenir una vida acceptablement confortable. I no estem parlant de l'assistència sanitària, és a dir, de la malaltia, que tots sabem que està ben coberta pel Sistema de Salut, així com l'atenció farmacèutica. Totes dues són gratuïtes i l'atenció és universal, és a dir, per a tothom. No, parlem d'aquelles persones que tenen limitacions físiques o mentals i que necessiten de l'ajuda d'algú, familiar o professional, que l'atengui i en tingui cura, compensant les seves mancances o fins i tot que necessita estar ingressat en una residència o una institució geriàtrica.

Sabeu quin és el problema de l'atenció a la dependència? Doncs que no està coberta per l'Administració Pública i per tant l'ha de pagar l'afectat. Tots coneixem persones que necessiten d'algú, que de vegades és un familiar i altres un contractat, que els aixequi del llit o que els renti o que els acompanyi a fer un passeig o que els faci el dinar i fins i tot que els el doni o que els

arrangi la casa, etc. També sabem de persones que han de passar la jornada en un Centre de Dia on l'atenen en tot allò necessari i finalment dels residents. Però tot això és molt car perquè, o es necessiten moltes hores o són serveis i institucions d'alta inversió i molt personal. I ja ho diem, tot això és car i de llarga durada, perquè no es tracta de malalties de quinze dies.

Sabeu qui ho paga avui? Doncs el dependent o la seva família. A través de tres sistemes. El primer és el que no costa diners directament, perquè una filla, una germana, un cònjuge o qualsevol altre familiar fa d'assistent sacrificant temps, esforç físic i moral, en molts casos la feina perquè el necessiten tot el dia, la futura pensió de jubilació perquè en no treballar no cotitza, donant amor i tendresa i sabent que en té per molts dies. El segon és contractar personal, centre de dia o residència, pagant-ho de la seva butxaca i de vegades, moltes, esgotant els estalvis i fins i tot el propi habitatge. El tercer és no tenir ni diners ni família que l'ajudi. En aquests casos, si n'estan assabentats i ho tramiten, poden rebre l'ajut necessari de les oficines de Benestar del respectiu Ajuntament i de la Generalitat.

Sabeu què es necessita? Doncs que s'aprovi una llei i es posi en marxa un Servei Estatal d'Atenció a la Dependència. Hauria d'estar reconegut en la

lleï com un dret subjectiu del ciutadà, ser gratuït per a tothom i cobrir totes les atencions necessàries per a cada situació, nivell i particularitat de dependència. Aquest servei és la quarta pota de l'Estat del Benestar i ja la tenen en marxa alguns països. Com que les competències sobre sanitat i serveis socials estan transferides a les comunitats autònomes, aquestes serien les que administressin els serveis i vetllessin per la seva eficàcia i qualitat, sobre la base d'un barem estatal de valoració dels diferents nivells de dependència possibles. No caldria que l'Estat ni les administracions autònòmiques muntessin els ser-

Sabeu qui ho paga avui? Doncs el dependent o la seva família

veï d'ajuda domiciliària, ni els centres de dia, ni els geriàtrics, etc. Tot això pot

fer-ho el sector privat, com les mútues i empreses d'assistència sociosanitària. L'administració del Servei d'Atenció a la Dependència lliuraria mensualment un "xec" a l'afectat, per l'import amb què hagués valorat la seva necessitat d'atenció. El dependent contractaria l'entitat de serveis que volgués i podria canviar-la si no quedava satisfet.

Sabeu com es pagaria tot això? És evident que el cost d'una atenció universal i gratuïta és molt alt. Parlem d'una xifra al voltant de 9.000 milions d'euros. Per tant, això no pot sortir dels pressupostos actuals de l'Estat. Cal pagar-lo a part. I una bona